

CHƯƠNG XXX: CÁI TƯỢNG KÝ

Cánh cửa văn phòng mở ra. Thầy Moody nói:

“Chào con, Potter . Con vào đây!”

Harry bước vào. Trước đây nó đã từng vào văn phòng cụ Dumbledore một lần. Căn phòng hình tròn rất đẹp, trên tường treo đầy những bức chân dung của các ông bà hiệu trưởng tiền nhiệm, tất cả đều ngủ say, ngực họ nhẹ nhàng nhô lên xẹp xuống.

Ông Cornelius Fudge đứng lên cạnh bàn của cụ Dumbledore, mặc một tấm áo trùm vải sọc mà ông thường mặc và tay cầm cái nón hình trái dưa màu xanh biếc pha vàng chanh. Ông Fudge vui vẻ bước tới trước, nói:

“Harry ! Cháu khỏe không?”

Harry nói dối:

“Dạ, cháu khỏe ạ.”

Ông Fudge lại nói:

“Chúng tôi đang nói chuyện về cái đêm mà ông Crouch xuất hiện trong sân trường. Chính cháu là người đã tìm thấy ông ta, đúng không?”

Harry đáp:

“Dạ, phải.”

Và rồi cảm thấy có giả đồ như không nghe thấy câu chuyện mà mọi người đang nói thì cũng chẳng được, nó đành nói thêm:

“Nhưng con không nhìn thấy bà Maxime ở đâu hết, và bà ấy có nghề lẫn lút, đúng không ạ?”

Cụ Dumbledore mỉm cười với Harry từ đằng sau lưng ông Fudge, đôi mắt của cụ long lanh nhấp nháy.

Ông Fudge có vẻ bối rối:

“Ừ, thôi, chúng tôi sắp phải đi dạo một chút trong sân trường. Harry, cháu có thể cảm phiền cho chúng tôi... có lẽ cháu nên trở về lớp của cháu...”

Harry nói nhanh, nhìn thẳng vào cụ Dumbledore :

“Thưa thầy, con muốn nói chuyện với thầy.”

Cụ Dumbledore nhìn Harry dò xét thật nhanh. Cụ nói:

“Con chờ thầy ở đây nghe, Harry . Các thầy đi kiểm tra sân trường không lâu đâu.”

Ba người lớn im lặng đi ngang qua Harry để ra ngoài và đóng cánh cửa lại.

Sau chừng một phút hay cỡ đó, Harry nghe tiếng lộc cộc cái chân gỗ của thầy Moody nhỏ dần phía hành lang bên dưới. Nó nhìn quanh.

“Chào Fawkes!”

Fawkes là con chim phượng hoàng của cụ Dumbledore. Nó đang đứng trên một cây sào bằng vàng bên cạnh cửa sổ. Nó bự bằng một con ngỗng với bộ lông lộng lẫy màu vàng và tía. Fawkes vẩy sột soạt bộ đuôi dài của nó và nháy mắt với Harry một cách hiền lành tử tế.

Harry ngồi xuống cái ghế đặt trước bàn cụ Dumbledore. Suốt nhiều phút liền, nó cứ ngồi đó mà ngắm các ông hiệu trưởng già và các bà hiệu trưởng già ngáy pho pho trong các khung tranh, suy nghĩ đến những điều mà nó vừa nghe, và đưa ngón tay lên sờ cái thẹo của nó. Bây giờ cái thẹo đã hết đau rồi.

Không biết tại sao, nhưng bây giờ ở trong văn phòng cụ Dumbledore, nó cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều, biết là chỉ lát nữa thôi là nó có thể kể cho cụ nghe về giấc mơ của nó. Harry nhìn lên những bức tường đằng sau cái bàn giấy. Cái nón Phân loại cũ rách vá chằng vá đụp nằm trên một cái kệ. Bên cạnh cái nón là một cái hộp kiếng đựng một thanh gương bạc hết sức tráng lệ, với chuôi gương cẩn những viên hồng ngọc rất to. Harry nhớ ngay đây là thanh gương mà nó đã có lần rút ra từ cái nón Phân loại hồi nó học năm thứ hai. Thanh gương này ngày xưa thuộc về Godric Gryffindor, người sáng lập ra nhà Gryffindor của Harry. Harry nhìn chăm chú thanh gương, nhớ lại cái cách mà thanh gương đã giúp đỡ nó khi mà nó tưởng đâu không còn chút hy vọng gì nữa... Bỗng Harry nhận thấy một mảng ánh sáng bạc đang nhảy múa lung linh trên cái hộp kiếng. Nó nhìn quanh xem nguồn xuất phát của ánh sáng đó, thì chỉ nhìn thấy một mảng sáng bạc rực rỡ phát ra từ một cái tủ ở đằng sau lưng. Cánh cửa của cái tủ này đóng không kín lắm. Harry ngập ngừng, liếc con Fawkes một cái, rồi đứng dậy, đi ngang qua văn phòng, kéo cánh cửa tủ ra.

Bên trong cánh cửa là một cái chậu cạn bằng đá, có những nét chạm khắc kỳ cụ quanh mép: những cổ tự và những ký hiệu mà Harry không nhận ra được. Ánh sáng bạc lung linh xuất phát từ bên trong cái chậu, một thứ mà Harry chưa từng nhìn thấy trước đây. Nó không thể nói rõ cái chất đó là chất lỏng hay chất khí. Đó là một thứ bạc sáng trắng và chuyển động không ngừng. Bề mặt của chất đó xôn xao như mặt nước gió đùa, và rồi lại tựa như mây, nó tách ra và cuộn lại mượt mà. Cái chất đó giống như ánh sáng làm bằng chất lỏng – hay giống như gió làm bằng chất rắn - Harry không thể nào kết luận được.

Nó muốn sờ vào cái đó, để xem cảm giác như thế nào, nhưng kinh nghiệm về thế giới pháp thuật trong gần bốn năm qua đã dạy cho Harry biết là thò tay vô một cái chậu đầy một thứ mà mình không biết là cái gì thì đúng là một trò ngu ngốc. Vì vậy nó rút cây đũa phép từ bên trong áo chùng ra, hồi hộp nhìn quanh văn phòng một cái nữa, rồi lại nhìn cái chất bên trong chậu, xong chọc thử cây đũa phép vô trong đó.

Bề mặt của cái chất óng ánh bạc trong chậu bắt đầu cuộn xoáy lên rất nhanh.

Harry cúi xuống gần hơn, đầu nó thò tuốt vô trong tủ. Cái chất như bạc ấy dần trở nên trong suốt, ngó giống như thủy tinh vậy. Harry ngó xuống, tưởng nhìn thấy đáy chậu bằng đá – nhưng lại thấy dưới bề mặt của cái chất bí mật đó là một căn phòng cực kỳ lớn, một căn phòng mà nó thấy như thể nhìn qua một cái cửa sổ tròn ở trên trần nhà.

Căn phòng được chiếu sáng mờ mờ; Harry nghĩ có lẽ căn phòng này nằm dưới đất, bởi vì không thấy cửa sổ nào hết, chỉ có những ngọn đuốc thấp trên những giá đuốc, giống như những cây đuốc thấp sáng những bức tường của lâu đài Hogwarts. Harry cúi mặt xuống thấp đến nỗi mũi nó chỉ cách cái chất trong suốt đó chừng một phân, và nó thấy từng hàng từng hàng phù thủy và pháp sư đang ngồi quanh, dọc theo những bức tường, trên những cái có vẻ như là những băng ghế được nhô lên cao thấp tùy theo địa vị. Ở ngay chính giữa phòng là một cái ghế trống. Cái ghế có cái vẻ gì đó khiến cho Harry có cảm giác ớn ớn. Quanh tay ghế là xiềng xích, như thể vẫn dùng để trói người ngồi vào đó.

Chỗ này là đâu? Chắc chắn không phải là trường Hogwarts rồi. Harry chưa từng thấy một căn phòng nào như vậy ở đây, trong lâu đài này. Hơn nữa, đám đông trong căn phòng bí mật dưới đáy chậu toàn là người lớn, và Harry Potter biết là không thể có nhiều giáo viên như vậy ở trường Hogwarts. Nó nghĩ, có vẻ như họ đang chờ đợi cái gì đó, mặc dù nó chỉ có thể nhìn thấy cái chóp nón mà họ đội, nhưng tất cả các gương mặt dường như đều nhìn về một hướng, và không ai nói chuyện gì với nhau hết.

Cái chậu thì hình tròn, mà căn phòng Harry đang quan sát lại hình vuông, nên Harry không biết được điều gì đang xảy ra ở mấy góc phòng. Nó chồm tới sát hơn, thông đầu xuống cổ găng nhìn...

Chóp mũi của nó đụng vào cái chất kỳ lạ mà nó đang nhìn xuyên qua.

Văn phòng của cụ Dumbledore bỗng nhiên chòng chành lắc lư dữ dội - Harry bị quăng tới trước và cắm đầu vô cái chất bên trong chậu...

Nhưng đầu nó không đụng trúng đáy chậu, mà nó té xuống, rớt xuyên qua cái gì đó đen hù và lạnh như băng; như thể nó bị hút vô một cái vực nước xoáy tối đen...

Rồi bỗng nhiên, Harry nhận thấy nó đang ngồi, trên một cái băng ghế ở cuối căn phòng dưới đáy chậu, một cái băng ghế nhô cao hơn những băng ghế khác. Nó ngược nhìn lên trần nhà bằng đá, tưởng như nhìn thấy cái cửa sổ tròn mà hồi nãy nó đã chăm chú nhìn xuyên qua, nhưng bên trên chẳng có gì khác hơn một tấm trần bằng đá chắc chắn và tối đen.

Harry nhìn quanh, vừa thở nhanh vừa thở mạnh. Không một pháp sư hay phù thủy nào nhìn nó hết. (Ít nhất cũng phải có đến hai trăm người cả thầy.) Không có người nào có vẻ để ý thấy một thằng nhóc mười bốn tuổi vừa lọt từ trần nhà xuống ngồi giữa họ. Harry quay sang vị pháp sư ngồi bên cạnh nó trên băng ghế và thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc, một tiếng kêu vang dội khắp căn phòng yên tĩnh.

Nó đang ngồi ngay kế bên cụ Albus Dumbledore.

Harry vội nói giọng lắp bắp lú quíu:

"Thưa thầy! Con xin lỗi... con không có ý định... con chỉ dòm vô cái chậu ở trong tủ ... con... đây là đâu hả thầy?"

Nhưng cụ Dumbledore không nhúc nhích cũng không trả lời. Cụ hoàn toàn phớt lờ Harry. Như tất cả mọi pháp sư và phù thủy đang ngồi trên băng ghế, cụ Dumbledore nhìn chăm chăm vào cái góc đằng xa của căn phòng, ở đó có một cánh cửa.

Harry cũng nhìn cụ Dumbledore, hết sức lúng túng, rồi nhìn quanh cái đám đông lặng lẽ đang chăm chú đó, rồi lại nhìn cụ Dumbledore . Và bỗng nhiên đầu óc nó chợt lóe sáng...

Trước đây có một lần, Harry đã nhận thấy nó ở một nơi mà không ai có thể nhìn thấy hay nghe được tiếng nó. Lần đó, nó đã chìm đắm vô một trang nhật ký bị phù phép, vô ngay trong ký ức của một người khác... và lần này chuyện tương tự dường như đang xảy ra, trừ khi nó nhầm to...

Harry giờ bàn tay phải lên, ngập ngừng, rồi hăng hái vẩy lia lia ngay trước mặt cụ Dumbledore . Cụ Dumbledore không hề chớp mắt, không hề quay lại nhìn Harry, cũng không hề nhúc nhích chút nào. Và điều đó, theo ý kiến của Harry, coi như đã giải thích rõ vấn đề rồi. Cụ Dumbledore không đòi nào phốt lờ nó như vậy. Hẳn là nó đang ở trong ký ức của một người nào đó, và cụ Dumbledore đây không phải là cụ Dumbledore hiện tại. Nhưng mà chắc cũng không đến nỗi là xưa lắm... Cụ Dumbledore ngồi kế bên nó đây cũng đã râu tóc bạc phơ y như cụ Dumbledore hiện giờ. Nhưng mà chỗ này là chỗ nào? Tất cả những pháp sư và phù thủy ở đây đang chờ đợi cái gì? Harry nhìn quanh một cách kỹ lưỡng hơn. Như nó đã nghi ngờ khi còn quan sát từ bên trên, căn phòng này hầu như chắc chắn là nằm dưới lòng đất, Harry nghĩ, giống như một căn hầm hơn là một căn phòng. Không khí trong phòng ngột ngạt và ẩm đậm. Trên tường không có bức tranh nào hết, cũng không có trang trí nào khác. Chỉ có hàng loạt băng ghế, nhô lên cao thấp khác nhau trong khắp căn phòng, tất cả đều được sắp đặt ở vị trí sao cho đều có tầm nhìn rõ ràng hướng về cái ghế đầy xiềng xích quanh tay ghế.

Harry chưa kịp đi tới kết luận nào về cái chỗ mà mọi người đang ngồi đây là đâu, thì nó nghe có tiếng chân. Cánh cửa ở tuốt góc đằng kia của căn hầm mở ra và ba người bước vào - hay nói chính xác là một người đàn ông và hai Giám ngục Azkaban .

Bên trong thân thể Harry chợt lạnh giá. Những Giám ngục Azkaban là những sinh vật cao lớn, đeo mũ trùm kín mặt. Họ lướt chậm chậm về phía cái ghế trống ở giữa phòng, mỗi giám ngục xốc một cánh tay của người đàn ông bằng bàn tay trông như chết ngắc thối rữa. Người đàn ông bị họ xốc đi hầu như sắp chết giắc, và Harry cũng không chê trách ông ta được... Nó biết đây chỉ là ký ức nên mấy giám ngục Azkaban không thể chạm vào nó, nhưng mà nó vẫn còn nhớ quyền lực của bọn giám ngục đó quá rõ. Đám đông đang chăm chú nhìn hơi bị dội lại khi hai Giám ngục Azkaban đặt người đàn ông trên chiếc ghế xiềng xích rồi rút lui khỏi căn phòng. Cánh cửa đóng mạnh lại sau lưng họ.

Harry nhìn xuống người đàn ông ngồi trong chiếc ghế và nhận ra đó là ông Karkaroff .

Không giống như cụ Dumbledore, ông Karkaroff trông trẻ hơn nhiều; mái tóc và bộ râu dê hầy còn đen. Ông không khoác áo lông thú láng mượt, mà mặc một bộ áo chùng mỏng rách te tua. Ông đang run rẩy. Ngay trong lúc Harry đang nhìn, xiềng xích trên tay ghế thành linh sáng lên vàng chói và vươn dài ra như rắn, tự quấn vào cánh tay ông Karkaroff, trói ghịt ông vô cái ghế.

Bên trái Harry vang lên một giọng cộc lốc:

"Igor Karkaroff !"

Harry quay đầu lại nhìn và thấy ông Crouch đứng lên ở giữa băng ghế bên cạnh nó. Tóc ông Crouch cũng đen, mặt ông không đến nỗi nhăn nhoe lắm. Trông ông gọn gàng và lạnh lợi. Ông Crouch nói:

“Ông được đưa từ nhà ngục Azkaban đến đây để trình chứng cứ cho Bộ Pháp Thuật. Ông đã khiến cho chúng tôi hiểu rằng ông có những thông tin quan trọng muốn cung cấp cho chúng tôi.”

Ông Karkaroff cố gắng hết sức ngồi thẳng lên, dù bị trói chặt vô ghế.

“Thưa ngài, tôi có thông tin.”

Mặc dù giọng ông Karkaroff rất hoảng sợ, Harry vẫn có thể nghe được cái âm điệu giả dối ngọt xớt quen thuộc trong giọng nói đó.

“Tôi mong mỗi mình có ích cho Bộ Pháp Thuật. Tôi mong muốn được giúp sức. Tôi... tôi biết Bộ Pháp Thuật đang cố gắng để... để truy quét nốt những kẻ cuối cùng trong đám ủng hộ Chúa tể Hắc ám. Tôi rất sốt sắng muốn trợ giúp các vị trong bất cứ trường hợp nào tôi có thể...”

Tiếng rì rầm lan ra trong đám pháp sư và phù thủy ngồi trên băng ghế. Một số đang quan sát Karkaroff với sự thích thú, những người khác tuyên bố không tin nổi. Sau đó, Harry nghe, rất rõ ràng, từ phía bên kia của cụ Dumbledore, một giọng gầm gừ quen thuộc thốt lên:

“Rác rưởi!”

Harry chồm tới trước để có thể nhìn qua cụ Dumbledore. Thầy Moody Mắt-Điên đang ngồi bên đó. Hình dáng của thầy Moody Mắt-Điên này khác biệt một cách đáng chú ý. Thầy không có một con mắt phép; mà có hai con mắt bình thường. Cả hai con mắt đó đều đang nhìn xuống ông Karkaroff, và cả hai con mắt đó đều nheo lại trong sự căm ghét dữ dội.

Thầy Moody nói nhỏ với cụ Dumbledore :

“Ông Crouch sắp thả hắn ra. Hắn đã thỏa thuận với ông ta. Tôi mất sáu tháng để tóm được hắn, để rồi ông Crouch thả hắn ra, miễn là hắn phun ra đủ những cái tên mới. Tôi thấy, chúng ta cứ nghe thông tin của hắn, rồi sau đó thả tay quăng hắn trả cho bọn Giám ngục Azkaban.”

Cụ Dumbledore khịt ra một âm thanh bất đồng nho nhỏ từ cái mũi khoằm và dài của cụ. Thầy Moody Mắt-Điên mỉm cười nhạo báng:

“À, quên, tôi quên mất là cụ không thích bọn Giám ngục Azkaban, đúng không, cụ Dumbledore?”

Cụ Dumbledore bình thản đáp:

“Đúng. Tôi e là tôi không thích họ lắm. Từ lâu tôi đã cảm thấy Bộ Pháp Thuật sai lầm khi liên minh với những sinh vật như vậy.”

Thầy Moody nhẹ nhàng nói:

“Nhưng với bọn rác rưởi này...”

Ông Crouch đang nói:

“Ông Karkaroff, ông nói ông muốn chỉ điểm tên bọn chúng, vậy chúng tôi đang nghe đây.”

Ông Karkaroff vội vàng nói:

“Ông phải hiểu rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy luôn luôn điều hành theo cách bí mật nhất... Hắn muốn là chúng tôi.... Ý tôi nói là đám đồ đệ của hắn, và tôi giờ đây rất tiếc, tiếc một cách sâu sắc, là tôi từng đứng trong số đó...”

Thầy Moody khinh bỉ bảo:

“Nói tiếp đi.”

“...chúng tôi không bao giờ biết tên họ của đồng bọn... chỉ có một mình hắn biết chính xác tất cả chúng tôi là ai...”

Thầy Moody lầm bầm:

“Đó là một biện pháp khôn ngoan, chẳng phải sao? Để ngăn chặn những kẻ trở mặt như mi, Karkaroff, khỏi bán đứng cả lũ chúng nó.”

Ông Crouch nói:

“Nhưng ông nói là ông có một số tên họ muốn chỉ điểm cho chúng tôi kia mà?”

Ông Karkaroff nói không kịp thở:

“Dạ, tôi... tôi có mà. Và đó là tên của những tay chân quan trọng của hắn, tôi xin lưu ý quý vị điều này. Đó là những người mà tôi tận mắt chứng kiến họ nhận mệnh lệnh của hắn. Tôi cung cấp thông tin này như một biểu hiện rằng tôi hoàn tâm toàn ý từ bỏ hắn, và lòng tôi tràn đầy niềm ăn năn hối cải sâu sắc đến nỗi tôi khó mà có thể...”

Ông Crouch đánh giọng:

“Những cái tên đó là gì?”

Karkaroff hít một hơi thật sâu. Ông nói:

“Đó là Antonin Dolohov. Tôi... tôi đã nhìn thấy hắn tra tấn vô số dân Muggle và... và những người không theo phe Hắc ám.”

Thầy Moody lầm bầm:

“Và mi cũng đã tiếp tay làm chuyện đó.”

Ông Crouch nói:

“Chúng tôi đã bắt ông Dolohov rồi. Ông ta đã bị bắt ngay sau khi ông bị bắt.”

Ông Karkaroff mở banh mắt ra nói:

“Thiệt hả? Tôi... tôi... vui mừng nghe tin đó.”

Nhưng trông ông ta chẳng có vẻ vui mừng gì hết.. Harry có thể nói là cái tin đó đúng là một năm đắm vô mặt ông ta. Một trong những cái tên của ông vậy là đã vô giá trị.

Ông Crouch lạnh lùng hỏi:

“Còn ai khác?”

“Hả? à, dạ... còn Rosier, Evan Rosier.”

Ông Crouch nói:

“Rosier đã chết. Ông ta cũng đã bị bắt ngay sau ông. Ông ta thà đánh trả hơn là lạng lẽ đầu hàng, và đã bị giết chết trong khi chống cự.”

Thầy Moody phía bên phải Harry lầm bầm:

“Hắn đem theo xuống nhị tỳ cả một phần xác của tôi.”

Harry quay đầu lại nhìn thầy Moody một lần nữa, và thấy thầy đang chỉ cho cụ Dumbledore coi cái mũi sứt bự chẳng của thầy.

Ông Karkaroff kêu lên, bây giờ giọng của ông ta nghe rõ nổi kinh hoàng thực sự.

“Không... không ai đáng đời hơn Rosier!”

Harry có thể nhìn thấy là ông ta bắt đầu lo lắng là chẳng có thông tin nào của ông ta còn xài được cho Bộ Pháp Thuật . Mắt của ông Karkaroff ngó láo liên về phía cánh cửa ở góc đằng kia của căn phòng. Đằng sau cánh cửa đó, chắc chắn là bọn Giám ngục Azkaban vẫn còn đang chờ đợi.

Ông Crouch hỏi:

“Còn ai nữa không?”

Ông Karkaroff vội nói:

“Dạ, còn. Còn tên Travers... hắn tiếp tay ám sát gia đình McKinnons! Và tên Mulciber... hắn là chuyên viên lời nguyền Độc Đoán, buộc vô số người phải làm những chuyện khủng khiếp! và tên Rookwood, một tên gián điệp, hắn đã tuồn thông tin hữu ích từ trong nội bộ Bộ Pháp Thuật cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-ấy .”

Lần này, Harry có thể nói rằng ông Karkaroff đã đào trúng vàng. Đám đông quan sát đều xúm nhau bàn tán rì rầm:

“Rookwood à? Có phải ông Augustus Rookwood của Bộ Cơ mật không?”

Ông Crouch nói, gạt đầu với một ngụm phù thủy ngồi trước mặt ông, người này bắt đầu hí hoáy ghi lên tấm giấy da của ngụm ta.

Ông Karkaroff sốt sắng:

“Đúng là hắn ta. Tôi tin là hắn đã sử dụng một mạng lưới các pháp sư được bố trí chu đáo, cả bên trong lẫn bên ngoài Bộ để thu thập tin tức...”

Ông Crouch nói:

“Nhưng chúng tôi đã biết ông Travers và ông Mulciber. Tốt lắm, ông Karkaroff, nếu đó là tất cả, ông sẽ được đưa trở lại nhà ngục Azkaban trong khi chờ đợi chúng tôi quyết định...”

Ông Karkaroff kêu lên:

“Chưa hết! Xin chờ một lát... tôi còn biết nhiều cái tên khác nữa.”

Harry có thể nhìn thấy ông Karkaroff toát mồ hôi hột trong ánh đuốc, làn da trắng bệch của ông tương phản mạnh mẽ với màu đen của tóc và râu ông.

Ông hét lớn:

“Snape ! Severus Snape !”

Ông Crouch nói một cách khinh miệt:

“Ông Snape đã được hội đồng này xét xử trắng án. Ông ta đã được cụ Dumbledore xác minh.”

“Không!”

Ông Karkaroff thét, kéo căng đám xiềng xích đang trói chặt ông ta vào cái ghế.

“Tôi cam đoan mà! Severus Snape là một Tử thần Thực tử !”

Cụ Dumbledore đứng lên. Cụ điềm đạm nói:

“Tôi đã đưa ra chứng cứ về việc này rồi. Severus Snape đúng thiệt là một Tử thần Thực tử . Tuy nhiên, ông ta đã quay trở về chính nghĩa trước khi Chúa tể Voldemort sụp đổ, và ông ta đã trở thành gián điệp cho chúng ta, đó là một sự nguy hiểm rất lớn cho cá nhân ông ta. Bây giờ ông ta chẳng còn chút Tử thần Thực tử gì hơn chính tôi đây cả.”

Harry quay lại nhìn thầy Moody Mắt-Điên đằng sau lưng cụ Dumbledore . Trên mặt thầy mang một vẻ nghi ngờ sâu sắc.

Ông Crouch lạnh lùng nói:

“Tốt lắm, ông Karkaroff, ông đã có giúp thông tin. Tôi sẽ xem lại trường hợp của ông. Trong thời gian chờ đợi, ông sẽ trở về nhà ngục Azkaban ...”

Giọng ông Crouch nhỏ dần. Harry nhìn quanh, căn hầm biến đi như thể được làm bằng khói, mọi thứ nhòa đi, nó chỉ còn nhìn thấy chính bản thân nó mà thôi... tất cả những thứ khác đều là bóng tối xoáy tít...

Và rồi, căn hầm lại hiện ra. Harry đang ngồi ở một chỗ khác, vẫn trên băng ghế cao nhất, nhưng bây giờ lại là bên trái của ông Crouch . KHÔNG khí dường như rất khác: nhẹ nhõm hơn, thậm chí còn háo hức nữa kìa. Những mụ phù thủy và các pháp sư ngồi chung quanh, dọc theo các bức tường, đang nói chuyện với nhau, như thể họ đang bàn tán về một sự kiện thể thao nào đó.

Harry để ý thấy một phù thủy ngồi ở lưng chừng dãy băng ghế đối diện. Cô ta có một mái tóc vàng ngắn, mặc một cái áo đầm dài đỏ tươi, và đang mút một đầu cây viết lông ngỗng màu xanh axit. Không thể nhầm lẫn vô đầu được, đó chính là cô Rita Skeeter hồi còn trẻ. Harry nhìn quanh; cụ Dumbledore lại đang ngồi bên cạnh nó, mặc một bộ áo chùng khác. Ông Crouch lộ rõ vẻ mệt mỏi và không biết tại sao vẻ mặt ông hốc hác hơn và hung tợn hơn... Harry chợt hiểu. Đó là một kỷ ức khác, một ngày khác... một phiên xử khác.

Cánh cửa ở góc phòng lại mở ra, và ông Ludo Bagman bước vào phòng.

Tuy nhiên, đây không phải là một Ludo Bagman hết thời, mà là một Ludo Bagman rõ ràng đang ở đỉnh cao của một cầu thủ Quidditch sung sức. Lúc này mũi của ông chưa bị gãy; ông cao lớn, gọn gàng, và lực lưỡng. Ông Bagman có vẻ căng thẳng khi ông ngồi xuống cái ghế bị xiềng, nhưng nó không trói cột ông như đã từng xích chặt ông Karkaroff. Ông Bagman, có lẽ nhẹ nhõm phần nào vì không bị xích, liếc nhìn chung quanh đám đông đang theo dõi phiên xử, vẫy chào vài người trong đám đông, và nặn ra được một nụ cười nhỏ trên gương mặt.

Ông Crouch nói:

“Ông Ludo Bagman, ông được đem ra trước Hội đồng Luật pháp Pháp thuật để trả lời về những cáo buộc liên quan đến những hoạt động của bọn Tử thần Thực tử. Chúng tôi đã nghe những bằng chứng chống lại ông, và sắp sửa đưa ra phán quyết. Ông có điều gì muốn bổ sung vào lời khai của ông trước khi tòa tuyên án không?”

Harry không thể tin vào tai nó được. Ông Ludo Bagman là Tử thần Thực tử ?

Ông Bagman mỉm cười lúng túng:

“Chỉ xin...Vâng... tôi biết tôi đã có hơi ngu ngốc...”

Một vài phù thủy và pháp sư ngồi trên những dãy ghế chung quanh mỉm cười khoan dung. Ông Crouch không tỏ ra vẻ đồng cảm chút nào. Ông đang ngó chăm chăm ông Ludo Bagman với vẻ mặt cực kỳ nghiêm khắc và căm ghét.

“Chà, ông chưa từng nói lời nào thật hơn được.”

Giọng ai đó lầu bàu khô khan với cụ Dumbledore đằng sau lưng Harry. Nó quay đầu lại nhìn thấy thầy Moody lại đang ngồi đó.

“Nếu tôi không biết rõ hần ngu ngốc từ hồi nào tới giờ, thì chắc là tôi đã cho là tại mấy trái Bludger đã động vô đầu hần để lại hậu quả vĩnh viễn...”

Ông Crouch nói:

“Ông Ludo Bagman, ông bị bắt quả tang đang chuyển giao thông tin cho thuộc hạ của Voldemort. Vì điều này, tôi đề nghị mức án giam vào ngục Azkaban tối thiểu là...”

Nhưng lúc đó, từ đám đông ngồi trên các băng ghế xung quanh vang lên những tiếng la ó giận dữ. Nhiều phù thủy và pháp sư ngồi dọc các bức tường đứng cả dậy, lắc đầu và vung nắm đấm về phía ông Crouch.

Ông Bagman tha thiết nói với đám đông đang ì xèo:

“Nhưng mà như tôi đã nói với quý vị rồi, tôi không biết gì hết! Không biết chút xíu nào, thiệt mà! Lão Rookwood là một người bạn của ba tôi... tôi không hề có chút xíu nghi ngờ nào là ông đi theo phe Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ! Tôi cứ tưởng tôi đang thu thập tin tức cho phe ta! Và ông Rookwood cứ hứa hẹn sẽ kiếm cho tôi một công việc ở Bộ Pháp Thuật sau này... Một khi thời chơi Quidditch của tôi đã hết, quý vị biết đó... ý tôi nói là tôi không thể để cho mấy trái Bludger động vô đầu mình suốt đời, có đúng vậy không?”

Trong đám đông nổi lên tiếng cười khúc khích.

Ông Crouch lạnh lùng nói:

“Tôi sẽ đưa việc này ra biểu quyết.”

Ông Crouch quay về phía bên phải của căn hầm:

“Bồi thẩm đoàn xin vui lòng giơ tay biểu quyết... người nào tán thành bỏ tù...”

Harry nhìn về phía bên phải của căn hầm. Không một người nào giơ tay. Nhiều phù thủy và pháp sư chung quanh bắt đầu vỗ tay. Một phù thủy trong bồi thẩm đoàn đứng lên. Ông Crouch quát ngay:

“Xin mời!”

Bà phù thủy nói không ra hơi:

“Chúng tôi chỉ muốn chúc mừng ông Bagman vì đã chơi hết mình cho đội Anh trong trận Quidditch đấu với đội Thổ Nhĩ Kỳ hồi thứ bảy vừa rồi.”

Ông Crouch giận điên lên được. Nhưng giờ đây căn hầm đã rung lên vì tiếng vỗ tay hoan hô. Ông Bagman đứng dậy, cúi mình chào và tươi cười rạng rỡ.

“Ồ ti tiện!”

Ông Crouch lau bầu chửi rửa khi ngồi xuống bên cạnh cụ Dumbledore, nhìn ông Bagman đi ra khỏi căn hầm:

“Rookwood đúng là có kiếm được cho hắn một công việc... cái ngày mà Ludo gia nhập vào hàng ngũ chúng ta sẽ là một ngày buồn thảm cho Bộ Pháp Thuật, thực vậy...”

Căn hầm lại tan biến một lần nữa. Và khi căn hầm hiện ra trở lại, Harry nhìn quanh. Nó và cụ Dumbledore vẫn đang ngồi bên cạnh ông Crouch, nhưng không khí lúc này lạ lùng chưa từng thấy. Hoàn toàn im lặng, chỉ vang lên tiếng nấc nghẹn khô khốc của một bà phù thủy trông mỏng manh yếu ớt đang ngồi kế bên ông Crouch . Bà nắm chặt cái khăn tay chặn miệng mình, run rẩy.

Harry nhìn ông Crouch, thấy ông hốc hác và xám ngoét hơn cả trước đây nữa. Một mạch máu đang co giật trên thái dương của ông.

Ông nói, giọng nói vang dội trong sự lặng trang của căn hầm:

“Đem chúng vào.”

Cánh cửa ở góc phòng lại một lần nữa mở ra. Lần này sáu viên giám ngục Azkaban bước vào, kẹp sườn một nhóm bốn người. Harry nhìn thấy những người ngồi trong đám đông đều quay lại nhìn lên ông Crouch. Một số người xì xào với nhau.

Bọn giám ngục Azkaban đặt mỗi người trong số bốn người đó ngồi lên một cái ghế đầy xiềng xích giờ đây đã đặt giữa căn hầm. Họ gồm một người đàn ông thần hình chắc nịch cứ ngây ra nhìn ông Crouch; một người đàn ông khác ốm hơn và trông bồn chồn, lo lắng hơn, con mắt cứ lăm lét nhìn đám đông; một người đàn bà tóc đen dày bóng mượt, mắt búp, ngồi trên cái ghế như thể ngồi trên gai vàng; và một thiếu niên chừng mười tám mười chín tuổi, có vẻ như đã bị hóa đá. Cậu trai trẻ run bần bật, mái tóc màu rơm xõa xuống khuôn mặt lăm tấm tàn nhang đã trắng bệch màu sữa. Bà phù thủy mong manh ngồi bên cạnh ông Crouch bắt đầu nhấp nhúm trên chỗ ngồi của bà, úp mặt vào cái khăn tay rên rỉ khóc lóc.

Ông Crouch đứng lên. Ông nhìn xuống bốn người ngồi phía trước ông, trên gương mặt ông chỉ có thuần một sự căm ghét. Ông Crouch nói rõ ràng:

“Các người được đưa đến đây trước Hội đồng Luật pháp Pháp thuật để chúng tôi phán xử các người, về một tội ác cực kỳ ghê gớm...”

Cậu con trai có mái tóc màu rơm kêu lên:

“Ba... ba ơi... Xin ba...”

Ông Crouch càng nói giọng lớn hơn nữa, át tiếng đứa con trai của ông:

“... đến nỗi chúng ta hiếm khi nào nghe một vụ tương tự như vậy trong tòa án này. Chúng tôi đã nghe những chứng cứ chống lại các người. Bốn người đã bị buộc tội bắt cóc một Thân Sáng – ông Frank Longbottom – và bắt họ phải chịu lời nguyền Tra Tấn, vì cho là ông ta biết chỗ ẩn náu hiện thời của ông chủ lưu vong của các người, Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra ...”

Cậu trai bị trói chặt trên cái ghế dưới kia thét lên:

“Ba ơi, con không có làm! Con không hề làm, con thề mà ba, đừng đem con giao trở vô tay Giám ngục Azkaban.”

Ông Crouch gào lớn:

“Các người còn lún sâu vào tội ác hơn khi áp đặt lời Nguyền Tra tấn lên bà vợ của ông Frank Longbottom, khi ông ấy không chịu cung cấp thông tin cho các người. Các người mưu toan phục hồi quyền lực của Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra đó, và để hồi phục lại cuộc sống tàn bạo mà các người tưởng sẽ được hưởng thụ khi hắn hùng mạnh. Bây giờ tôi xin hỏi ý kiến bồi thẩm đoàn...”

“Má!”

Cậu con trai ngồi bên dưới gào lên, và bà phù thủy mong manh bên cạnh ông Crouch bắt đầu khóc nức nở, người cứ lắc lư, chồm tới trước rồi lại ngã ra sau.

“Má ơi, can ba đi má! Con không làm chuyện đó! KHÔNG phải con đâu!”

Ông Crouch quát lên:

“Bây giờ tôi xin hỏi bồi thẩm đoàn. Nếu quý vị tin như tôi tin là những tội ác này xứng đáng giam chung thân trong nhà ngục Azkaban thì xin quý vị giơ tay lên.”

Các phù thủy và pháp sư ngồi ở bên phải căn hầm đồng loạt giơ tay lên. Đám đông ngồi dọc các bức tường chung quanh bắt đầu vỗ tay như đã vỗ tay mừng cho ông Bagman, về mặt họ đầy vẻ thắng lợi đã man. Cậu con trai òa ra gào khóc.

“KHÔNG! Má ơi, đừng! Con không hề làm chuyện đó, con không có làm mà, con không hề biết gì hết. Đừng giao con cho họ, má ơi, đừng để ba làm như vậy!”

Bọn Giám ngục Azkaban lướt trở vào căn hầm. Ba kẻ đồng bọn của cậu trai lặng lẽ đứng dậy; người đàn bà mi mắt bực ngược nhìn ông Crouch và kêu lớn:

“Chúa tể Hắc ám sẽ lại trỗi dậy, lão Crouch à! Mà cứ quăng chúng tao vào Azkaban ; chúng tao sẽ chờ đợi! Chúa tể Hắc ám sẽ trỗi dậy một lần nữa và sẽ đến giải cứu chúng tao, sẽ ban thưởng chúng tao nhiều hơn bất cứ thuộc hạ nào của ngài! Chỉ có chúng tao là những kẻ trung thành! Chỉ có chúng tao là cố công tìm kiếm ngài!”

Nhưng cậu trai trẻ thì cố vùng vẫy khỏi tay của bọn Giám ngục Azkaban ; ngay cả Harry cũng có thể thấy sức mạnh lạnh giá hút kiệt tinh thần sức lực người ta của bọn Giám ngục Azkaban bắt đầu ảnh hưởng đến nó.

Khi người đàn bà đi ra khỏi căn hầm, đám đông nhạo báng mụ, một số đứng cả lên. Cậu trai vẫn cố sức vùng vẫy. Cậu gào lên với ông Crouch :

“Con là con của ba mà! Con là con trai của ba!”

Ông Crouch thét trả lại, con mắt của ông chột lồi hẳn ra:

“Mày không phải là con tao! Tao không có con trai!”

Người đàn bà mong manh bên cạnh ông Crouch nấc lên một tiếng lớn rồi đổ gục xuống ghế ngồi. Bà đã ngất xỉu. Ông Crouch dường như không chú ý. Ông đang mài quất bọn Giám ngục Azkaban, nước miếng phun phèo phèo khỏi miệng:

“Đem chúng đi! Đem chúng đi ngay! Và để chúng thối rữa ở trong đó!”

“Ba ơi! Ba, con không có liên can mà! Không! KHÔNG! Ba ơi, xin đừng...”

“Harry, thầy nghĩ là đã tới lúc trở lại văn phòng của thầy rồi.”

Bên tai Harry vang lên một giọng nói. Nó giật mình nhìn quanh. Rồi nó nhìn sang bên cạnh.

Bên phải nó vẫn còn một cụ Dumbledore đang ngồi đó, nhìn theo con trai của ông Crouch đang bị bọn Giám ngục Azkaban kéo lê đi... và bên trái nó là một cụ Dumbledore nữa, đang nhìn thẳng vào nó.

Cụ Dumbledore ngồi bên trái Harry, nói:

“Thôi đi.”

Cụ đưa tay đỡ cái cùi chỏ của Harry. Nó cảm thấy như thần mình nó đang dâng lên trong không khí, căn hầm quanh nó tan biến đi; trong chốc lát, tất cả đều đen hù, và rồi nó cảm thấy như thể nó đang làm một động tác nhào lộn được quay chậm, rồi thành linh đáp xuống trên đôi chân, trong một nơi dường như là văn phòng được chiếu sáng rạng rỡ của cụ Dumbledore. Cái chậu đá đang lung linh mờ ảo trong cái tủ phía trước mặt nó, và cụ Dumbledore đang đứng bên cạnh nó.

Harry hoảng sợ:

“Thưa thầy, con biết là con không nên... con không có ý định... tại cánh cửa nó... nó như mở ra và...”

Cụ Dumbledore nói:

“Thầy hoàn toàn hiểu.”

Cụ nhắc cái chậu lên, bưng nó tới cái bàn giấy của cụ, đặt nó lên trên mặt bàn bóng láng, và ngồi xuống chiếc ghế đằng sau cái bàn. Thầy ra dấu cho Harry ngồi xuống đối diện với thầy.

Harry ngồi xuống, dăm dăm nhìn cái chậu đá. Cái chất đựng bên trong chậu đã trở lại trạng thái trắng bạc nguyên thủy của nó, nhẹ xoáy tròn và gọn sóng lăn tăn dưới cái nhìn chăm chú của Harry. Nó run run hỏi:

“Thưa thầy, cái gì vậy?”

Cụ Dumbledore nói:

“Cái này hả? Nó kêu là cái Tưởng Ký. Đôi khi thầy cảm thấy, và thầy chắc là con cũng có lúc cảm thấy như vậy, là mình có quá nhiều suy tư và ký ức đầy nhóc trong đầu.”

“Ờ...”

Harry ú ớ, nó không thể nói một cách thành thực là nó đã từng có cảm giác giống như vậy.

Cụ Dumbledore chỉ vào cái chậu đá, nói tiếp:

“Vào những lúc đó, thầy dùng cái Tưởng Ký này. Một cách xả bớt những ý tưởng dư trong đầu mình ra, đổ nó vô cái chậu, và khi nào rảnh rỗi thì đem nó ra chiêm nghiệm. Khi những ý tưởng ở dạng này, thì việc tìm ra những mô hình và những kết nối trở nên dễ hơn nhiều, con có hiểu không?”

Harry trợn mắt nhìn cái chất màu trắng đang cuốn xoáy trong chậu, hỏi:

“Thầy nói là... cái chất đó là tư tưởng của thầy?”

Cụ Dumbledore nói:

“Đúng. Để thầy chỉ cho con xem.”

Cụ Dumbledore rút cây đũa phép từ bên trong áo chùng của cụ ra và đặt đầu đũa phép lên mái tóc bạc phơ của cụ, gần thái dương. Khi cụ lấy cây đũa phép ra, tóc cụ dường như bám dính theo đầu đũa... nhưng rồi Harry nhìn thấy thực ra đó là một sợi tơ lông lánh của

cùng một chất lỏng màu trắng bạc đang đựng đầy trong cái chậu Tưởng Ký. Cụ Dumbledore đặt cái suy tư mới này vô trong chậu, và Harry kinh ngạc nhìn thấy chính gương mặt của nó đang bơi quanh trên bề mặt của cái chậu. Cụ Dumbledore đưa hai bàn tay dài của cụ bưng cái chậu lên và xoay, hơi giống một người tìm vàng đang đãi những mảnh vàng vụn... Và Harry nhìn thấy chính gương mặt nó biến hóa một cách êm ái thành mặt thầy Snape. Thầy Snape đang há miệng ra nói với cái trần nhà, giọng của thầy hơi vang dội:

“Nó đang trở lại... ông Karkaroff cũng vậy... mạnh hơn và rõ ràng hơn bao giờ hết...”

Cụ Dumbledore thở dài:

“Một kết nối mà ta không thể nào làm được nếu không có sự trợ giúp. Nhưng mà không sao.”

Cụ ngo qua bên trên cặp mặt kiếng nửa vàng trắng của cụ để nhìn Harry, thằng nhỏ đang há hốc miệng, nín thở nhìn gương mặt thầy Snape đang tiếp tục cuộn xoáy quanh trong chậu.

“Thầy đang xài cái Tưởng ký này thì ông Fudge đến để cùng thầy họp bàn công việc, thầy bèn cất nó đi hơi vội vã. Chắc chắn là thầy đã không đóng chặt cửa tủ. Dĩ nhiên nó đã thu hút sự chú ý của con.”

Harry nói lí nhí:

“Con xin lỗi.”

Cụ Dumbledore lắc đầu:

“Tò mò không phải là một tội lỗi. Nhưng chúng ta nên hết sức cẩn thận với sự tò mò của mình. Ừ, đúng vậy...”

Hơi cau mày lại, thầy khuấy những tư tưởng bên trong cái chậu bằng cây đũa phép của thầy. Lập tức, một hình ảnh trời lên, một cô gái mũm mĩm chừng mười sáu tuổi đang từ từ tự hình, chân cô ta vẫn còn trong chậu. Cô ta chẳng để ý gì đến Harry hay cụ Dumbledore. Khi cô ta nói, giọng cô cũng âm vang như giọng thầy Snape, như thể nó vang dội lại từ dưới đáy sâu của cái chậu đá:

“Thưa thầy Dumbledore, ảnh ếm bùa con, mà con thì chỉ trêu ảnh một chút thôi, thưa thầy. Con chỉ nói là con nhìn thấy ảnh hun Florence ở đằng sau khu nhà lồng kiếng hôm thứ năm vừa rồi...”

Cụ Dumbledore nhìn cô gái hãy còn đang xoay vòng vòng một cách lặng lẽ. Thầy buồn bã nói:

“Nhưng mà tại sao, hả Bertha, tại sao con lại đi theo anh ta trước chứ?”

Harry thì thầm:

“Bertha hả? Có phải... đó là Bertha Jorkins?”

“Phải.”

Cụ Dumbledore lại chọc vô những tư tưởng trong cái chậu. Bertha lặn mất trong đó, và cái bên trong chậu một lần nữa lại trở nên trắng mờ như bạc:

“Đó là belặn mất trong đó, và cái bên trong chậu một lần nữa lại trở nên trắng mờ như bạc:

“Đó là Bertha Jorkins mà thầy nhờ hồi cô ta còn ở trong trường.”

Ánh sáng bạc tỏa chiếu từ cái chậu Tưởng Ký ánh lên gương mặt cụ Dumbledore, và Harry bỗng giật mình nhận ra là trông cụ già biết bao nhiêu. Dĩ nhiên, Harry biết là cụ Dumbledore đã già từ lâu lắm rồi, nhưng không biết sao mà nó không bao giờ thực sự nghĩ đến cụ Dumbledore như một ông già.

Cụ Dumbledore lặng lẽ nói:

“VẬY... Harry à, con muốn nói gì với thầy lúc trước khi con bị chìm vào suy tư của thầy?”

Harry nói:

“Dạ, thưa thầy... Con vừa mới ở trong lớp học Tiên tri... và con... ơ... ngủ gục...”

Nó ngập ngừng ở chỗ này, tự hỏi liệu nó có bị khiển trách về chuyện này không, nhưng cụ Dumbledore chỉ đơn giản nói:

“Thầy hoàn toàn thông cảm. Cứ tiếp tục.”

Harry nói:

“Dạ, con chiêm bao... một giấc chiêm bao về Voldemort. Hắn đang tra tấn Đuôi Trùn ... thầy có biết Đuôi Trùn không...?”

Cụ Dumbledore nói ngay:

“Thầy có biết. Con cứ nói tiếp.”

“Voldemort nhận được một bức thư do cú đem tới. Hắn nói gì đó, hình như là sai lầm ngu ngốc của Đuôi Trùn đã được sửa chữa. Hắn nói ai đó đã chết. Rồi hắn nói, Đuôi Trùn sẽ không bị đem cho rắn ăn – bên cạnh cái ghế của hắn có một con rắn. Hắn nói thay vào đó hắn sẽ cho con rắn ăn con. Rồi hắn đọc lời nguyện Tra tấn trừng phạt Đuôi Trùn ... và cái thẹo của con đau đớn hết sức. Con thức dậy và cái thẹo vẫn đau ghê gớm.”

Cụ Dumbledore chỉ nhìn Harry . Nó nói:

“Ơ... chỉ có vậy thôi.”

Cụ Dumbledore lặng lẽ nói:

“Thầy hiểu rồi. Thầy hiểu. Vào những lúc khác trong năm học, cái thẹo của con có nhức nhối không, ngoại trừ lần nó đánh thức con vào mùa hè?”

“Dạ không, con... nhưng mà làm sao thầy biết là con đau cái thẹo đã đánh thức con dậy hồi mùa hè?”

Cụ Dumbledore nói:

“Con không phải là người duy nhất thư từ qua lại với Sirius . Thầy cũng có liên lạc với chú ấy từ khi chú ấy rời trường Hogwarts vào năm ngoái. Chính thầy là người đã đề nghị lấy cái hang trên sườn núi làm nơi an toàn nhất cho chú ấy tạm trú.”

Cụ Dumbledore đứng dậy và bắt đầu đi qua đi lại đằng sau cái bàn giấy của cụ. Thỉnh thoảng cụ lại đặt cây đũa phép lên thái dương, rút ra một tư tưởng khác lấp lánh bạc, và thả nó vào cái chậu tưởng ký. Tư tưởng bên trong cái chậu bắt đầu xoáy tít, nhanh đến nỗi Harry không thể nào phân biệt rõ ràng cái gì ra cái gì cả: nó chỉ còn là một trạng thái nhạt nhòa màu sắc.

Vài phút sau, Harry nói nhỏ:

“Thưa thầy?”

Cụ Dumbledore dừng bước nhìn Harry . Cụ nhẹ nhàng nói:

“Thầy xin lỗi.”

Cụ ngồi trở xuống bên bàn giấy của cụ. Harry hỏi:

“Thầy có... có biết tại sao cái thẹo của con đau nhức dữ vậy không?”

CỤ Dumbledore nhìn Harry chăm chú một lát, rồi nói:

“Thầy có một giả thuyết, chỉ là giả thuyết mà thôi... Thầy tin là cái thẹo của con phát đau nhức cả khi Voldemort đến gần con, lẫn khi hắn trào lên một mối căm hận đặc biệt mạnh mẽ.”

“Nhưng... tại sao?”

“Bởi vì con và hắn đã bị một lời nguyện bắt thành kết nối với nhau. Cái thẹo đó không phải là một cái thẹo bình thường.”

“Vậy thầy nghĩ là... chuyện trong giấc mơ đó... là có thực không?”

Cụ Dumbledore nói:

“Có thể. Thầy muốn nói... có lẽ, Harry à, con có nhìn thấy Voldemort không?”

Harry nói:

“Dạ, không. Chỉ nhìn thấy cái lưng ghế mà thôi. Nhưng... mà cũng đâu có cái gì để nhìn thấy đâu, phải không thầy? Ý con nói là hắn đâu có một thân thể như người ta đâu? Nhưng... nhưng mà vậy thì làm sao hắn có thể giờ cây đũa phép lên được?”

Cụ Dumbledore lẩm bẩm:

“Thực vậy, bằng cách nào? Thực sự là bằng cách nào...”

Cả Harry và cụ Dumbledore đều không nói gì trong một lát. Cụ Dumbledore cứ dăm dăm nhìn xuyên qua căn phòng, và thỉnh thoảng lại chấm đầu cây đũa phép lên thái dương rồi thả thêm một dòng suy tư sáng ánh bạc vô cái khối đang xáo động trong cái chậu Tưởng Ký.

Cuối cùng Harry nói:

“Thưa thầy, thầy có nghĩ là Voldemort đang trở nên hùng mạnh không?”

“Voldemort hả?”

Cụ Dumbledore ngược lên khỏi cái chấu Tưởng Ký, nhìn Harry . Đó là một cái nhìn cực kỳ sắc sảo mà cụ Dumbledore đã có lần từng nhìn nó, và cái nhìn đó khiến cho Harry có cảm giác như thể cụ Dumbledore đang nhìn xuyên thấu con người nó, bằng một cái cách mà ngay cả con mắt phép của thầy Moody cũng không thể làm được. Cụ Dumbledore nói:

“Một lần nữa, Harry à, thầy chỉ có thể trả lời con bằng sự nghi ngờ của thầy mà thôi.”

Cụ Dumbledore lại thở dài, và cụ lại trông có vẻ già nua hơn, mệt mỏi hơn bao giờ hết. Cụ nói:

“Những năm mà Voldemort leo đến đỉnh cao quyền lực được đánh dấu bằng những vụ mất tích. Bertha đã biến mất không một dấu vết ở tại nơi mà người ta biết chắc chắn là nơi Voldemort ẩn tích gần đây nhất. Ông Crouch cũng biến mất... ngay trong khuôn viên sân trường này. Lại có một vụ biến mất thứ ba, một vụ mà thầy rất tiếc là Bộ Pháp Thuật không lấy làm quan trọng chút nào, bởi vì nó liên quan đến một Muggle. Tên của ông ta là Frank Bryce, ông ta sống trong một ngôi làng vốn là nơi sinh trưởng của người cha của Voldemort . Kể từ tháng tám năm ngoái đến nay, không ai nhìn thấy ông Frank đó ở đâu nữa. Con hiểu không, thầy đọc báo của dân Muggle, chứ không giống như những ông bộ trưởng của chúng ta.”

Cụ Dumbledore nhìn Harry rất ư nghiêm túc:

“Thầy thấy những vụ mất tích này dường như có liên hệ với nhau. Ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật không đồng ý... như con có lẽ đã nghe rồi, khi đứng chờ bên ngoài văn phòng của thầy.”

Harry gật đầu. Sự im lặng lại ngọt ngào giữa hai người. Cụ Dumbledore thỉnh thoảng lại trích ra một dòng tư tưởng. Harry cảm thấy như thể nó nên đi về, nhưng mà sự tò mò khiến nó cứ nấn ná ở lại. Nó lại nói:

“Thưa thầy?”

Cụ Dumbledore nói:

“Gì hở, Harry ?”

“Ơ... Con có được phép hỏi thầy về... về cái phiên tòa đó... ở trong cái chấu tưởng kỳ không?”

Cụ Dumbledore nặng nhọc trả lời:

“Con được phép. Thầy đã tham dự tòa án đó nhiều lần, nhưng có một số phiên tòa thầy có thể nhớ lại rõ ràng hơn những phiên tòa khác, đặc biệt là bây giờ...”

“Thầy biết... thầy nhớ cái phiên tòa về người con trai của ông Crouch đó? Ơ... có phải họ nói về ba má của Neville không ạ?”

Cụ Dumbledore nhìn Harry một cái rất sắc:

“Chẳng lẽ Neville chưa bao giờ nói cho con biết tại sao nó lớn lên với bà của nó à?”

Harry lắc đầu, và khi lắc đầu nó đã thắc mắc là làm sao mà nó lại không hề hỏi han gì chuyện đó trong suốt bốn năm trời quen biết Neville .

Cụ Dumbledore nói:

“Phải, họ nói đến ba má của Neville . Ba của Neville là Frank, một Thần Sáng giống như giáo sư Moody vậy. Ông và vợ đã bị tra tấn lấy thông tin về nơi ẩn náu của Voldemort sau khi hắn mất quyền lực, như con đã nghe rồi đó.”

Harry nói nhỏ:

“Vậy họ đã chết rồi sao?”

Cụ Dumbledore nói, giọng đầy cay đắng mà Harry chưa hề nghe thấy trước đây:

“Không. Họ bị điên. Cả hai đều đang ở bệnh viện Thánh Mungo, chuyên điều trị thương tật Pháp thuật. Thầy tin là Neville vẫn cùng bà nó đi thăm ba má vào những kỳ nghỉ lễ. Họ không nhận ra nó.”

Harry ngồi đó, kinh hãi đến sững sờ. Nó chưa bao giờ biết... chưa bao giờ, trong suốt bốn năm, thêm bận tâm tìm hiểu...

Cụ Dumbledore nói:

“Gia đình Longbottom rất nổi tiếng. Những cuộc tấn công nhắm vào họ xảy ra sau khi Voldemort sụp đổ, khi mà mọi người cứ tưởng mình từ nay được sống yên ổn. Những cuộc tấn công này gây nên một làn sóng căm phẫn chưa từng thấy trước đây. Bộ Pháp Thuật bị áp lực đè nặng nề là phải bắt cho được kẻ đã gây ra tội ác đó. Không may, bằng cớ của Longbottom không đáng tin cậy lắm, trong điều kiện tâm thần của họ như vậy.”

Harry chậm rãi nói:

“Vậy con trai ông Crouch có thể không dính dáng trong vụ đó.”

Cụ Dumbledore lắc đầu:

“Về chuyện đó thầy không có ý kiến.”

Harry lại ngồi yên lặng một hồi nữa quan sát cái chất bên trong chậu Tượng Ký cuộn xoáy. Vẫn còn hai câu hỏi mà nó muốn hỏi đến cháy ruột... nhưng đó là những câu hỏi liên quan đến tội lỗi của những người còn sống... Nó nói:

“Ơ... thưa thầy, ông Bagman”

Cụ Dumbledore bình thản nói:

“... không hề bị cáo buộc về bất cứ hoạt động Hắc ám nào từ đó đến nay.”

Harry hấp tấp nói, mắt lại chăm chú nhìn cái bên trong chậu Tượng Ký. Cái chất đó bây giờ xoáy chậm lại vì cụ Dumbledore đã thôi bỏ thêm vào những dòng suy tưởng của cụ.

“Dạ, nhưng mà...”

Cái chậu Tưởng Ký có vẻ như đặt câu hỏi dùm Harry . Gương mặt của thầy Snape lại bơi trên bề mặt cái chậu. Cụ Dumbledore liếc nhìn vô chậu rồi ngược lên nhìn Harry :

“Giáo sư Snape cũng không.”

Harry nhìn vào đôi mắt xanh sáng của cụ Dumbledore, và cái điều mà nó tha thiết muốn biết đã vọt ra khỏi miệng nó trước khi nó kịp ngậm miệng lại:

“Thưa thầy, cái gì khiến cho thầy tin là thầy Snape thực sự thôi ủng hộ Voldemort ?”

Cụ Dumbledore đáp lại cái nhìn đăm đăm của Harry trong vài giây, và rồi cụ nói:

“Harry à, đó là một vấn đề giữa thầy và thầy Snape .”

Harry biết là cuộc phỏng vấn tới đây là xong. Cụ Dumbledore không tỏ vẻ tức giận, nhưng mà trong giọng nói của cụ có một sự dứt điểm khiến cho Harry hiểu rằng đã tới lúc nó nên ra về. Nó đứng dậy, cụ Dumbledore cũng đứng dậy.

Khi Harry đi tới cửa, cụ Dumbledore nói:

“Harry à, con đừng nói về ba má của Neville cho bất cứ ai biết nha. Neville có quyền tiết lộ thân danh nó khi nào nó cảm thấy sẵn sàng.”

Harry đáp lại khi quay đi:

“Dạ, thưa thầy, con nhớ.”

“và...”

Harry quay nhìn lại. Cụ Dumbledore đang đứng cúi nhìn phía cái chậu Tưởng Ký, gương mặt cụ được tỏa sáng bởi những đốm sáng bạc lóng lánh từ cái chậu, coi bộ cụ già nua hơn bao giờ hết. Cụ ngược nhìn Harry chăm chú một lát rồi nói:

“Chúc con may mắn với bài thi thứ ba.”